

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Omgevingsrecht	2
Omgevingswet	2
Wabo	10
Bodembescherming	15
Natuurbescherming	15
Werkloosheid	17
Bestuursrecht overig	18
Alcoholwet - Drank- en horecawet	18
APV	18
Arbidsomstandigheden	18
Minimumloon en minimumvakantiebijslag	19
Open overheid	19
Openbare manifestaties	22
Toeslagen	23
Verkeer	23
Verklaring omtrent het gedrag	25
Vreemdelingenrecht	26
Asiel	26
MvV	30
Regulier	30

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 867

Tussenuitspraak ABRS, 13-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3859](#)

raad van de gemeente Zuidplas, verweerder.

Omgevingswet (Ow)

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.55, 5.79, 5.90

OMGEVINGSWET. WRO. BESTEMMINGSPLAN. Vaststelling bestemmingsplan.

Terugkoppeling aan de wetgever. Ook onder het stelsel van de Ow wordt het niet uitgesloten dat de bedrijfsvoering van appellante en anderen wordt beperkt door de mogelijkheid van het vergunningvrij bouwen van bijbehorende bouwwerken en het vergunningvrij gebruiken van bestaande bouwwerken voor huisvesting in verband met mantelzorg. Onderkend wordt dat de wetgever er van uit gaat dat die beperking onder het stelsel van de Ow er niet meer is, voor zover het gaat om een vergunningvrij bouwwerk waarop geluid, geur en/of trillingen worden veroorzaakt door een op grond van het omgevingsplan of een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit toegelaten activiteit. Dit heeft de wetgever beoogd te regelen in de artikelen 5.55, 5.79 en 5.90 van het Bkl. Geoordeeld wordt dat de artikelen 5.55, 5.79 en 5.90 van het Bkl niet regelen wat de wetgever heeft beoogd te regelen.

[...] Terugkoppeling aan de wetgever

9. De Afdeling heeft onder 7.7 overwogen dat ook onder het stelsel van de Ow het niet wordt uitgesloten dat de bedrijfsvoering van [appellante] en anderen wordt beperkt door de mogelijkheid van het vergunningvrij bouwen van bijbehorende bouwwerken en het vergunningvrij gebruiken van bestaande bouwwerken voor huisvesting in verband met mantelzorg.

De Afdeling onderkent dat de wetgever er van uit gaat dat die beperking onder het stelsel van de Ow er niet meer is, voor zover het gaat om een vergunningvrij bouwwerk waarop geluid, geur en/of trillingen worden veroorzaakt door een op grond van het omgevingsplan of een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit toegelaten activiteit. Dit heeft de wetgever beoogd te regelen in de artikelen 5.55, 5.79 en 5.90 van het Besluit kwaliteit leefomgeving (hierna: het Bkl).

De Afdeling leidt dit standpunt van de wetgever af uit de nota van toelichting bij het Bkl (Stb. 2018, 292, blz. 708). In de toelichting staat:

"Bij het toelaten van een (wijziging van een) activiteit wordt alleen gekeken naar het geluid door die activiteit op geluidgevoelige gebouwen die toegelaten zijn op grond van een omgevingsplan of een omgevingsvergunning voor een afwijkactiviteit. (...). Ook betekent dit, dat een geluidgevoelig gebouw dat vergunningvrij gebouwd is, zoals een mantelzorgwoning, niet onder het toepassingsbereik van paragraaf 5.1.4.2 valt. Immers, deze geluidgevoelige gebouwen zijn niet toegelaten bij omgevingsplan of een omgevingsvergunning voor een afwijkactiviteit. Dit is een voortzetting van de regeling uit de Wet milieubeheer op grond waarvan de planologische status bepalend is voor de bescherming tegen geluid. Het feitelijke gebruik van een gebouw is daarbij niet van belang.

Andersom geldt hetzelfde: bij het toelaten van een (wijziging van een) geluidgevoelig gebouw wordt alleen gekeken naar het geluid op dat gebouw door die activiteit die is toegelaten op grond van een omgevingsplan of een omgevingsvergunning voor een afwijkactiviteit."

Op bladzijden 728 en 734 van de toelichting staan vergelijkbare passages over trillingen en geur.

Omdat volgens deze passages in de toelichting de instructieregels voor geluid, trillingen en geur niet zien op de bescherming van vergunningvrije bouwwerken, zou daaruit kunnen worden afgeleid dat het niet noodzakelijk is dat de raad alsnog toereikend motiveert waarom het bestemmingsplan niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening of dat het niet nodig is een gewijzigd of een nieuw besluit te nemen. Het bestemmingsplan "Verzamelpas Zuidplas 2023" maakt immers deel uit van het tijdelijk deel van het omgevingsplan van de gemeente Zuidplas.

9.1. De Afdeling is van oordeel dat de artikelen 5.55, 5.79 en 5.90 van het Bkl niet regelen wat de wetgever heeft beoogd te regelen. De instructieregels over geluid zijn - kort gezegd - van toepassing op het toelaten van een activiteit, anders dan het wonen, die geluid veroorzaakt op een geluidgevoelig gebouw dat is toegelaten op grond van een omgevingsplan. De instructieregels zijn ook van toepassing op het toelaten van een geluidgevoelig gebouw waarop geluid wordt veroorzaakt door een toegelaten activiteit, anders dan het wonen. Voor trillingen en geur gelden soortgelijke instructieregels. In het vervolg van de overweging wordt vanwege de leesbaarheid alleen ingegaan op de instructieregels over 'geluid', maar voor de instructieregels over trillingen en geur geldt hetzelfde.

De mogelijkheid om vergunningvrij een bijbehorend bouwwerk te bouwen, in stand te houden en te gebruiken en het gebruiken van een bestaand bouwwerk voor huisvesting in verband met mantelzorg is geregeld in artikel 22.36 van de bruidsschat. De bruidsschat maakt deel uit van het tijdelijke deel van het omgevingsplan, tenzij gemeenten dat artikel hebben verwijderd uit de bruidsschat en een andere regeling hebben opgenomen in het omgevingsplan. In de gemeente Zuidplas maakt artikel 22.36 deel uit van het tijdelijk deel van het omgevingsplan, wat betekent dat - onder voorwaarden - het bouwen, in stand houden en gebruiken van een bijbehorend bouwwerk en het gebruiken van een bestaand bouwwerk voor huisvesting in verband met mantelzorg op grond van het omgevingsplan is toegelaten. Omdat in artikel 22.36 van de regels van het omgevingsplan van de gemeente Zuidplas een vergunningvrij geluidgevoelig gebouw is toegelaten zijn de instructieregels, anders dan waarvan de wetgever uitgaat, nog steeds van toepassing.

Ook de wetgever heeft in het latere wetgevingsproces onderkend dat het omgevingsplan vergunningvrije bouwwerken toelaat. Dat volgt uit het overgangsrecht van hoofdstuk 12 van het Bkl. Daarin heeft de wetgever juist een bepaling opgenomen inhoudende dat toegelaten vergunningvrije bouwwerken worden uitgezonderd van de toepassing van instructieregels. In artikel 12.8 van het Bkl is namelijk bepaald dat bij de toepassing van de instructieregels over geluid vanwege wegen, spoorwegen en industrieterreinen een geluidgevoelig gebouw niet in aanmerking wordt genomen als het gaat om een bijbehorend bouwwerk dat is toegelaten op grond van artikel 22.36, aanhef en onder a, 1° of 2°, van het tijdelijk deel van het omgevingsplan of een bouwwerk waarin huisvesting in verband met mantelzorg is toegelaten op grond van artikel 22.36, aanhef en onder c, van het omgevingsplan. Hoofdstuk 12 van het Bkl is toegevoegd met het Aanvullingsbesluit geluid Ow. Als de wetgever de voornoemde beperking wil opheffen, dan ligt het voor de hand een soortgelijke bepaling op te nemen als staat in artikel 12.8 van het Bkl.[...]

JnB 2025, 868

Rechtbank Oost-Brabant, 14-08-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:5126](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Land van Cuijk.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, 22.8

Algemene Plaatselijke Verordening Land van Cuijk 2024

OMGEVINGSWET. APV. Verlenen omgevingsvergunning voor oprit op aanvraag vergunninghouder. I.c. wordt de uitweg aangemerkt als een tweede uitweg op hetzelfde perceel. Het college had moeten toetsen aan artikel 2:12, tweede lid, onder d, van de Apv. Omdat een stuk van de gemeentelijke haag is verwijderd om de uitweg mogelijk te maken, gaat de tweede uitweg ten koste van het openbaar groen en moest de vergunning worden geweigerd. Gelet op de redactie van artikel 22.8 van de Omgevingswet maakt de Apv geen onderdeel uit van het Omgevingsplan. Daarom is het ook niet mogelijk om een omgevingsvergunning voor een binnenplanse of buitenplanse omgevingsplanactiviteit te verlenen. Deze omgevingsvergunning blijft hoe dan ook in strijd met artikel 2.12, tweede lid onder d, van de Apv. De rechtbank ziet in de Apv geen bepaling die een grondslag biedt om af te wijken van de Apv. Dat betekent dat de omgevingsvergunning moet worden geweigerd. De verleende vergunning wordt herroepen.

JnB 2025, 869

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 14-08-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:3352](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Súdwest-Fryslân, het college.

Kaderrichtlijn afval

Omgevingswet (Ow) 5.1

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 1.1, 2.1, 3.184, 3.185

Wet milieubeheer (Wm) 1.1.

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. MBA. AFVALSTOF. EVENREDIGHEID. BEGUNSTIGINGSTERMIJN. Last onder dwangsom voor opslaan en verwerken van riet. Naar voorlopig oordeel is het college in dit geval terecht tot de conclusie gekomen dat sprake is van overtreding door verzoekster van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder b, van de Ow in samenhang gelezen met de artikelen 3.184, eerste lid, en 3.185, eerste lid, van het Bal.

[...] Is er sprake van een overtreding?

[...] 5.2. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter moet het riet in het onderhavige geval worden aangemerkt als een afvalstof. Dit ongeacht de vraag of het al dan niet van een dak afkomstig is en zo ja, of het al dan niet geïmpregneerd is. Voor de vraag wat een afvalstof is, verwijst de Ow naar de Wm.1 In artikel 1.1, eerste lid, van de Wm worden afvalstoffen omschreven als alle stoffen, mengsels of voorwerpen, waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen. Anders dan verzoekster betoogt, is in dit geval de leverancier degene die bij het snijden van het riet, het dekken van daken en het slopen van daken een grote hoeveelheid riet genereert die het rietdekkersbedrijf verder niet kan gebruiken. In die zin is er volgens de voorzieningenrechter in beginsel sprake van een afvalstof als bedoeld in de Ow en het Bal.

[...] 7.2. De voorzieningenrechter is er niet op voorhand van overtuigd dat een afvalstof die een nuttige toepassing heeft als bedoeld in artikel 1.1, zesde lid, van de Wm, de einde-afval status pas kan bereiken na het accepteren van die afvalstof en het daarbij behorende opslaan van die afvalstof zoals het college stelt. Indien een stof een nuttige toepassing heeft die voldoet aan de vereisten van artikel 1.1., zesde lid, van de Wm verliest het zijn afvalstatus. Naar het voorlopig oordeel van de

voorzieningenrechter valt niet in te zien dat het opslaan van riet waarvoor zonder nadere bewerking een nuttige toepassing bestaat, niet zou mogen zonder omgevingsvergunning. De voorzieningenrechter betreft hierbij de vergelijking die door verzoekster is gemaakt ten aanzien van stro dat voor de verbouwer van graan een afvalstof is, maar voor de veehouder een nuttige bodembedekker. Het komt de voorzieningenrechter onwaarschijnlijk voor dat elke veehouder eerst een omgevingsvergunning zou moeten aanvragen voor de opslag van het stro dat later als bodembedekker wordt gebruikt.

8. Daarmee spitst het geschil zich volgens de voorzieningenrechter toe op de vraag of het riet zoals dat ten tijde van de last voor verzoekster is aangevoerd en door verzoekster is gebruikt, de einde-afval status heeft bereikt doordat verzoekster het een nuttige toepassing kan geven.

[...] 8.3. De voorzieningenrechter is met het college van oordeel dat de verklaring van de leverancier van 21 mei 2025 niet afdoet aan het feit dat de leverancier eerder heeft verklaard dat een deel van het aan verzoekster geleverde riet van gesloopte daken afkomstig is en dat doorgaans onbekend is of het riet geïmpregneerd is of niet. Daarmee bestaat de sterke verdenking dat het voorafgaand aan de last aan verzoekster geleverde riet is verontreinigd met impregneermiddelen. Tegen die achtergrond ligt het op de weg van verzoekster om aan te tonen dat het op haar perceel opgeslagen riet over het geheel genomen geen ongunstige effecten voor het milieu of de menselijke gezondheid heeft zoals bedoeld in artikel 1.1., zesde lid, aanhef en onder d, van de Wm. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is verzoekster daarin niet geslaagd. Er moet daarom vooralsnog worden aangenomen dat in dit geval sprake is van een afvalstof en dat de einde-afvalstof status voor wat betreft het riet dat afkomstig is van gesloopte rietdaken niet is bereikt. De voorzieningenrechter verwacht daarom dat het bestreden besluit in bezwaar stand zal kunnen houden, nu ten tijde van de last sprake was van een milieubelastende activiteit op het perceel in de vorm van het opslaan en verwerken van riet als bedrijfsafvalstoffen zonder dat verzoekster daarvoor een vergunning heeft.

[...] 12.1. De voorzieningenrechter is met het college van oordeel dat het evident is dat het riet dat afkomstig is van een gesloopt dak moet worden aangemerkt als sloopafval. Nu de leverancier binnen zijn rietdekkersbedrijf verder geen nuttige toepassing kan geven aan het riet dat afkomstig is van een gesloopt dak en hij het riet niet oneindig kan opslaan op zijn bedrijf, moet hij er zich wel van ontdoen en is het daarmee een afvalstof. Gelet op die feiten is een nadere analyse van het riet door het college niet nodig. De voorzieningenrechter is zich er van bewust dat het riet dat afkomstig is van daken wordt aangevoerd met en wordt opgeslagen met het riet van natuurgebieden. Het feit dat op deze wijze het riet wat waarschijnlijk wel een einde-afval status heeft, vermengd is met riet dat moet worden aangemerkt als sloopafval, komt voor rekening en risico van verzoekster.

[...] 14. Gelet op het voorgaande is het college in dit geval naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter terecht tot de conclusie gekomen dat sprake is van overtreding door verzoekster van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder b, van de Ow in samenhang gelezen met de artikelen 3.184, eerste lid, en 3.185, eerste lid, van het Bal. Het college was daarmee in beginsel bevoegd om handhavend op te treden.

Zijn er bijzondere omstandigheden om van handhavend optreden af te zien?

[...] 15.3. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter zijn de last onder dwangsom en het voortduren daarvan niet onevenredig. [...]

[...] 19. [...] De voorzieningenrechter ziet aanleiding om de voorlopige voorziening te treffen dat de begunstigingstermijn genoemd in de last onder dwangsom met terugwerkende kracht wordt verlengd tot zeven dagen na de datum van verzending van deze uitspraak. [...]

JnB 2025, 870

Rechtbank Oost-Brabant, 11-08-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:5037](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Laarbeek, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a

Omgevingsplan gemeente Laarbeek

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek. I.c. wordt geoordeeld dat het college het handhavingsverzoek te beperkt heeft opgevat. Daarnaast wordt geoordeeld dat het overnachten in vrachtwagens op een bedrijventerrein niet is toegelaten. Het is niet expliciet toegelaten in het bestemmingsplan. De nevenfunctie van parkeervoorziening omvat niet het overnachten in een geparkeerde auto of vrachtwagen. In het dagelijks spraakgebruik wordt parkeren gezien als het stallen van een voertuig en niet het overnachten van personen in het geparkeerde voertuig. Het overnachten (al dan niet incidenteel) in vrachtwagens op het bedrijventerrein valt niet binnen de toegelaten functies in het omgevingsplan en is daarom verboden op basis van artikel 5.1, eerste lid onder a, van de Omgevingswet. Het is niet nodig om dit expliciet als strijdig gebruik te verbieden in het Omgevingsplan. Vernietiging bestreden besluit.

JnB 2025, 871

Rechtbank Oost-Brabant, 08-08-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:5023](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Son en Breugel, het college.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a

Omgevingsplan gemeente Son en Breugel 22.24, 22.26, 22.27

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. Last onder dwangsom vanwege bouwen in afwijking omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat de wijziging van de balk niet aan de drie cumulatieve voorwaarden uit artikel 22.27, aanhef en onder i, van het omgevingsplan voldoet. Door het 'omkleden' van de balk met steen is sprake van een toename van de bebouwde oppervlakte. De meetbepalingen zijn bedoeld om het meten van oppervlakten gemakkelijker te maken en schrijven daarom voor dat kleine uitstekende delen buiten beschouwing kunnen worden gelaten bij het meten. Dat volgt ook uit de Nota van Toelichting bij artikel 2, tweede lid, van Bijlage II bij het Bor, welke bepaling is overgenomen in artikel 22.24 van het omgevingsplan. Zoals het college terecht stelt, bieden deze meetbepalingen geen zelfstandige grondslag om een bouwwerk (beperkt) te veranderen. Dat de aangebrachte wijziging alleen esthetisch is, zoals eisers stellen, leidt niet tot een ander oordeel.

JnB 2025, 872

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 07-08-2025,

[ECLI:NL:RBROT:2025:9750](#)

college van burgemeester en wethouders van Voorne aan Zee, DCMR Milieudienst Rijnmond, het college.

Omgevingswet

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 3.205

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. MBA. Last onder dwangsom vanwege geuroverlast. Teelt van cannabis in een glastuinbouwcomplex. Deze activiteit wordt uitgevoerd in het kader van het experiment gesloten coffeeshopketen. De last onder dwangsom van 26-11-2024 is

opgelegd voor een overtreding van artikel 2.11 van het Bal en is door de voorzieningenrechter bij uitspraak van 14-02-2025 geschorst tot zes weken na de beslissing op bezwaar. Het bestreden besluit is opgelegd voor een overtreding van voorschrift 1.2.4 van het maatwerkbesluit. I.c. wordt geoordeeld dat de lasten onder dwangsom zijn gebaseerd op twee verschillende grondslagen waardoor de schorsing van de last onder dwangsom van 26-11-2024 zich niet uitstrekt tot het bestreden besluit. Geen strijd met artikel 5:6 Awb. Handhavend optreden is in dit geval niet onevenredig. Begunstigingstermijn is te kort.

JnB 2025, 873

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 06-08-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:6555](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Apeldoorn.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a, 5.5 lid 1

Omgevingsplan 22.26, 22.27, 22.28

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. Bouwstop en last onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat aan de omgevingsvergunning die aan verzoeker is verleend geen vergunningvoorschriften zijn verbonden. Reeds om die reden is het niet mogelijk om handhavend op te treden wegens het handelen in strijd met artikel 5.5, eerste lid, van de Omgevingswet. Op zitting heeft het college echter toegelicht dat het bouwen in afwijking van de omgevingsvergunning ook een overtreding van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet oplevert. Verzoeker is een ander bouwwerk gaan bouwen dan door het college is beoordeeld en vergund. Nu verzoeker geen omgevingsvergunning heeft voor het bouwen van dit bouwwerk, handelt hij in strijd met artikel 22.26 van het omgevingsplan in samenhang met artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet. Er is dus sprake van een overtreding. Het college zal in de beslissing op bezwaar wel beter moeten motiveren waarom sprake is van een overtreding, nu de door hem in het besluit genoemde grondslag (artikel 5.5, eerste lid, van de Omgevingswet) niet juist is.

JnB 2025, 874

Rechtbank Midden-Nederland, 17-07-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:4061](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WABO. HANDHAVING. Bestuurlijke boete. Last onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat het college het primaire besluit en het bestreden besluit ten onrechte heeft gebaseerd op de Omgevingswet in plaats van op oud recht. Dit betekent echter niet automatisch dat de rechtsgevolgen van de opgelegde (herstel)sancties niet in stand kunnen blijven. Het college heeft namelijk de last opgelegd, omdat de arken worden gebruikt in strijd met de planregels en de bestemming die aan de ligplaats van de arken zijn toegekend. Die planregels en bestemming zijn met de inwerkingtreding van de Omgevingswet niet gewijzigd. De conclusie is dat de materiële normstelling bij de vergelijking tussen oud en nieuw recht niet is gewijzigd en dat de toepassing van oud recht niet leidt tot een andere last. Daarom zal de rechtbank nagaan of de door het college opgelegde (herstel)sancties inhoudelijk in stand kunnen blijven.

JnB 2025, 875

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 02-07-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:3201](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Woudenberg, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit)

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 5.3 t/m 5.7

Wet bodembescherming (Wbb)

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERGANGSRECHT. Last onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat op dit bestuurlijk handhavingsbesluit niet het Activiteitenbesluit, maar het Bal van toepassing is. Volgens het college is artikel 13 van de Wbb nog niet aan de tweede last onder dwangsom ten grondslag gelegd, maar is deze bepaling op grond van het overgangsrecht voor de Wbb via schakelbepalingen hier wel van toepassing. I.c. wordt geoordeeld dat het college dit verder duidelijk zal moeten maken in het te nemen besluit op bezwaar. Overigens wordt erop gewezen dat tegen besluiten die werden genomen op grond van de Wbb beroep moest worden ingesteld bij de Afdeling en de rechtbank dus niet bevoegd is een oordeel te geven over een eventueel bodemgeding over een besluit dat is gebaseerd op de Wbb.

[...] Toepasselijk recht

3. De bestreden last onder dwangsom is gebaseerd op het Activiteitenbesluit milieubeheer (het Activiteitenbesluit). Deze regeling is met de inwerking van de Omgevingswet en het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) per 1 januari 2024 vervallen. De voorzieningenrechter stelt vast dat het college het voornemen tot handhavend optreden op 15 januari 2025 aan verzoekster heeft verzonden. Met een besluit van 5 februari 2025 heeft het college ook daadwerkelijk een last onder dwangsom aan verzoekster opgelegd. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is daarom op dit bestuurlijk handhavingsbesluit niet het Activiteitenbesluit, maar het Bal van toepassing.¹ Ook daarin is de verplichting opgenomen om bij het beëindigen van bodembedreigende activiteiten de bodemkwaliteit te herstellen.² Dit betekent naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat het college in de te nemen beslissing op bezwaar de rechtsgrond van de opgelegde last onder dwangsom zal moeten herstellen.

4. Vlak voor de zitting heeft het college in een nader overgelegd stuk nog gewezen op het overgangsrecht voor de Wet bodembescherming (Wbb), zoals dat is opgenomen in de Aanvullingswet bodem Omgevingswet. Het college heeft op de zitting toegelicht dat volgens hem ook sprake is van een overtreding van artikel 13 van de Wbb zoals dat tot 1 januari 2024 luidde. Volgens het college is artikel 13 van de Wbb nog niet aan de tweede last onder dwangsom ten grondslag gelegd, maar is deze bepaling op grond van het overgangsrecht voor de Wbb via schakelbepalingen hier wel van toepassing. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter zal het college dit verder duidelijk moeten maken in het te nemen besluit op bezwaar. Overigens wijst de voorzieningenrechter erop dat tegen besluiten die werden genomen op grond van de Wbb beroep moest worden ingesteld bij de Afdeling en de rechtbank dus niet bevoegd is een oordeel te geven over een eventueel bodemgeding over een besluit dat is gebaseerd op de Wbb.³ [...]

JnB 2025, 876

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 30-05-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:3251](#)
minister van Infrastructuur en Waterstaat, de minister.

Omgevingswet 10.13, 10.21

OMGEVINGSWET. GEDOOGPLICHT. Besluit tot oplegging van de plicht tot het gedogen van aanleg en instandhouding van een afvalwatertransportleiding op de percelen van verzoekers. Bij Koninklijk Besluit van 6 juli 2022 (erkenningsbesluit) is op voordracht van de minister het openbaar belang erkend van de werken die door derde-partij zijn en zullen worden ondernomen in het kader van de voorgenomen aanleg en instandhouding van de afvalwatertransportleiding in Groningen. I.c. wordt geoordeeld dat het onherroepelijke erkenningsbesluit als grondslag geldt voor het opleggen van de gedoogplichtbeschikking. Dat volgt namelijk uit artikel 4.26, eerste lid, van de Invoeringswet Ow. De minister mocht concluderen dat het opleggen van de gedoogplicht gerechtvaardigd was vanwege het in dat besluit erkende openbare belang. Aangezien het openbaar belang is erkend, en die erkenning onherroepelijk is, kan het openbare belang in deze procedure niet meer aan de orde komen. De minister mocht de gedoogplicht opleggen.

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 26-08-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:9858](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 19-08-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:5551](#)
- Rechtbank Gelderland, 12-08-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:6704](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 01-08-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:4202](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 31-07-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:14251](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 31-07-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:8844](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 30-07-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:7756](#)
- Rechtbank Den Haag 23-07-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:14871](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 18-07-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:3551](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 13-06-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:10062](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 12-05-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:3252](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 877

ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4123](#)

college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Algemene Plaatselijke Verordening 2014 (APV)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning bouwen en aanleggen uitweg. Uit het oogpunt van rechtszekerheid wordt slechts in zeer uitzonderlijke situaties aangenomen dat een bestemmingsplan een kennelijke misslag bevat. Verwijzing naar ABRs 26-08-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2020](#), onder 4.3. Van een dergelijke uitzonderlijke situatie is hier geen sprake.

APV. UITWEG. Zoals ook de rechtbank heeft vastgesteld, bevat de APV of de toelichting daarop geen omschrijving van het begrip "openbaar groen". Ook concretiseert de APV of toelichting daarop niet nader onder welke omstandigheden een uitweg "ten koste van" openbaar groen gaat. De rechtbank heeft doorslaggevend geacht dat er feitelijk beplanting en daarmee groen aanwezig was in het openbaar gebied dat voor de uitweg moest worden verwijderd. Daarmee gaat de uitweg volgens de rechtbank ten koste van openbaar groen. De Afdeling onderschrijft deze uitleg van de rechtbank. Omdat uit de APV volgt dat in dat geval de vergunning voor een tweede uitweg moet worden geweigerd, heeft de rechtbank vervolgens terecht zelf in de zaak voorzien door de voor deze uitweg verleende vergunning te herroepen en die vergunning te weigeren. Dat de betrokken beplanting ten tijde van de uitspraak van de rechtbank al legaal was verwijderd, doet daar niet aan af. Verwijzing naar ABRs 30-11-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3661](#), onder 7.

JnB 2025, 878

MK ABRs, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4104](#)

college van burgemeester en wethouders van Halderberge.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 4 lid 1 aanhef en onder b

WABO. HANDHAVING. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE. AFSTANDSEIS 50 M. Afwijzing handhavingsverzoek veehouderij. Appellanten sub 1 betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college bevoegd was om af te zien van handhaving wegens concreet zicht op legalisatie. Hierover voeren zij aan dat in de nieuwe situatie met de omgevingsvergunning niet aan de afstand van 50 m van de stal tot de woning wordt voldaan, zoals is vereist op grond van artikel 4, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet geurhinder en veehouderij. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college bevoegd was om af te zien van handhaving wegens concreet zicht op legalisatie. Met de verlening van een omgevingsvergunning voor een nieuwe stal op een nieuwe plaats wordt immers niet de bestaande situatie gelegaliseerd, maar wordt een nieuwe situatie toegestaan waarbij in dit geval beoogd is de situatie in overeenstemming met de regels te brengen.

JnB 2025, 879

ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4111](#)

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht en de burgemeester van Dordrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Drank- en Horecawet

Alcoholwet 48b, 33 aanhef en onder b

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PARKEREN. Verlenen omgevingsvergunning voor in afwijking bestemmingsplan gebruiken van deel pand voor detailhandel. I.c. wordt geoordeeld dat het college bij het bepalen van het tekort aan parkeerplaatsen als bedoeld in artikel D, eerste lid, onder f, van de Beleidsregels geen rekening mocht houden met een volgens het college bestaand recht op zakelijke parkeervergunningen of volgens het college reeds verleende zakelijke parkeervergunningen.

ALCOHOLWET. PROCESBELANG. Gelet op artikel 33, aanhef en onder b, van de Alcoholwet is de bij besluit van 02-07-2019 verleende DHW-vergunning inmiddels vervallen, omdat op de locatie gedurende een jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de vergunning. Dit betekent dat appellant in zoverre geen belang meer heeft bij een beoordeling van het hoger beroep. De enkele omstandigheid dat voor het adres een horecabestemming geldt, is onvoldoende om te oordelen dat er een reële kans is op herhaling van het verlenen van een soortgelijke vergunning zoals hier aan de orde. Daarbij is van belang dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat de burgemeester een soortgelijke vergunning wederom zal verlenen. Verder dient te worden bedacht dat horeca ook mogelijk is zonder een vergunning op grond van de Alcoholwet.

JnB 2025, 880

Tussenuitspraak ABRS 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4132](#)

college van burgemeester en wethouders van Altena.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2°,

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4 aanhef en onder 9

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WOON- EN LEEFKLIMAAT. GELUIDHINDER. Verlenen omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan. Overwogen wordt dat het college slechts de omgevingsvergunning kan verlenen als de aangevraagde uitbreiding van de fysiotherapiepraktijk niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Die strijd doet zich onder meer voor als een aanvaardbaar woon- en leefklimaat niet is gewaarborgd. Anders dan partijen veronderstellen, houdt de norm van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat niet in dat de omgevingsvergunning geen merkbare geluidgevolgen mag hebben. Het gaat erom of het college de geluidgevolgen van de omgevingsvergunning aanvaardbaar heeft mogen achten. I.c. wordt geoordeeld dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de omgevingsvergunning niet leidt tot een onaantoonbare aantasting van het woon- en leefklimaat van partijen. **VERGUNNINGVOORSCHRIFTEN.** De aan de omgevingsvergunning verbonden voorschriften drie en vier zijn onvoldoende duidelijk geformuleerd. Ook is het vierde voorschrift niet in overeenstemming met de bedoeling van het college. Strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 3:2 van de Awb.

JnB 2025, 881

ABRS, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3971](#)

college van burgemeester en wethouders van Bernheze.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Weigering omgevingsvergunning voor het verbouwen van een kas tot een supermarkt. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 6.1, aanhef en onder d, van de planregels op zichzelf beziens duidelijk is. Het ontbreken van bijwoorden leidt er namelijk toe dat er geen rangorde bestaat tussen de verschillende leden van dit artikel. Op grond van artikel 6.1, aanhef en onder a, van de planregels is het perceel bestemd voor detailhandel en op grond van artikel 6.1, aanhef en onder d, van de planregels is het perceel ook bestemd voor een tuincentrum. Een letterlijke lezing van artikel 6.1 van de planregels brengt daarom met zich dat op de plek met de functieaanduiding "tuincentrum" zowel een tuincentrum als andere vormen van detailhandel zijn toegestaan. Dit betekent dat het college de gevraagde omgevingsvergunning voor een supermarkt ten onrechte heeft geweigerd vanwege strijd met het bestemmingsplan.

JnB 2025, 882

MK ABRs, 13-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3868](#)

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Weigering omgevingsvergunning voor realiseren van twee bouwwerken boven elkaar in het achterdakvlak van woning. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank een juiste uitleg heeft gegeven aan de planregels en terecht heeft overwogen dat het bouwplan niet in strijd is met de bouwregels van het bestemmingsplan. Uit de omstandigheid dat in de bouwregels een specifieke regeling is opgenomen voor dakkapellen in het voordakvlak en een naar openbaar toegankelijk gebied gekeerd zijdakvlak, kan niet worden afgeleid dat dakkapellen in het achterdakvlak, die in het algemeen ruimtelijk gezien minder bezwaarlijk zijn, niet zijn toegestaan. De planregels bevatten immers geen bouwregel die een dakkapel in het achterdakvlak uitsluit. De Afdeling komt in zoverre dus terug van haar uitspraak van 13-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4650](#). Omdat de planregels op zichzelf duidelijk zijn, is de bedoeling van de planwetgever, zoals die volgens het college uit de plansystematiek zou blijken, niet relevant.

JnB 2025, 883

ABRS, 13-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3831](#)

college van burgemeester en wethouders van Bodegraven-Reeuwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. BEWIJS VAN OVERTREDING. Afwijzing handhavingsverzoek bedrijfsactiviteiten. I.c. wordt geoordeeld dat voor het bewijs van overtreding een waarneming of vaststelling door of vanwege het bevoegd gezag nodig is. De rechtbank heeft gelet hierop terecht overwogen dat met het overleggen van de foto's van appellanten niet is aangetoond dat sprake is van een overtreding en dat het college het handhavingsverzoek niet enkel op grond van de aangeleverde foto's kon toewijzen. In dit geval heeft appellant echter ook na de hangende bezwaar uitgevoerde controles foto's gemaakt en aan het college toegezonden. Hoewel deze foto's niet ondubbelzinnig aantonen dat sprake is van een overtreding, wekken zij, mede in het licht van de verklaring van een andere omwonende, op zijn minst de indruk

dat werknemers van het bedrijf van partij A frequent, meerdere keren per week en soms per dag, op de locatie 1 langskwamen. In dit geval heeft het college niet kunnen volstaan met verwijzing naar de uitgevoerde controles, nu ook deze naar hun aard een momentopname betreffen, en had het college in de door appellant overgelegde foto's en verklaring aanleiding moeten zien voor nader onderzoek naar de aard en frequentie van de komst naar en aanwezigheid van de werknemers van partij A bij (het kantoor in) de woning.

[...] 3.4. Zoals de rechtbank heeft overwogen, is handhavend optreden alleen mogelijk als sprake is van een overtreding. Aan een sanctiebesluit moet een deugdelijke en controleerbare vaststelling van relevante feiten en omstandigheden ten grondslag liggen. Dit brengt met zich dat de vaststelling of waarneming van feiten en omstandigheden die leiden tot de conclusie dat sprake is van een overtreding dient te worden gedaan door een ter zake deskundige medewerker van het bevoegd gezag, door een ter zake deskundig persoon in opdracht van het bevoegd gezag of door een ter zake deskundige persoon wiens bevindingen het bevoegd gezag voor zijn rekening heeft genomen. De vastgestelde of waargenomen feiten en omstandigheden dienen op een duidelijke wijze te worden vastgelegd. Dat kan geschieden in een schriftelijke rapportage, maar in bepaalde gevallen ook met foto's of ander bewijsmateriaal. Duidelijk moet zijn waar, wanneer en door wie de feiten en omstandigheden zijn vastgesteld of waargenomen en welke werkwijze daarbij is gehanteerd. Voor zover de vastgestelde feiten en omstandigheden in een geschrift zijn vastgelegd, dient een inzichtelijke beschrijving te worden gegeven van hetgeen is vastgesteld of waargenomen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2188](#), onder 13.4). Het is daarbij niet zo dat alle relevante feiten en omstandigheden daadwerkelijk door toezichthouders zelf dienen te zijn waargenomen. Relevante feiten en omstandigheden kunnen door toezichthouders ook worden vastgesteld, bijvoorbeeld door deze af te leiden uit door hen aangetroffen stukken (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1997](#), onder 2.3).

3.5. Uit het voorgaande volgt dat voor het bewijs van overtreding een waarneming of vaststelling door of vanwege het bevoegd gezag nodig is. De rechtbank heeft gelet hierop terecht overwogen dat met het overleggen van de foto's van appellanten niet is aangetoond dat sprake is van een overtreding en dat het college het handhavingsverzoek niet enkel op grond van de aangeleverde foto's kon toewijzen. In zoverre slaagt het betoog niet. Daarbij neemt de Afdeling mede in aanmerking dat voor de vraag of sprake is van een overtreding de aard en frequentie van de komst naar en aanwezigheid van de werknemers van [partij A] bij (het kantoor in) de woning van belang is. Een bedrijfsactiviteit aan huis is gelet op de definitie in artikel 1.13 onder b van het bestemmingsplan, gelezen in samenhang met artikel 24.1.2 onder a, immers alleen bij recht toegestaan als die activiteit een ruimtelijke uitstraling heeft die in overeenstemming is met de woonfunctie ter plaatse. Eerdergenoemde aard en frequentie kunnen niet ondubbelzinnig uit de ingebrachte foto's worden afgeleid.

3.6. Het college heeft naar aanleiding van het verzoek om handhaving drie onaangekondigde controles op drie verschillende tijdstippen laten uitvoeren, en vervolgens opnieuw naar aanleiding van het bezwaar tegen de afwijzing van dat verzoek. Bij de eerste controle op 11 januari 2021 heeft de inspecteur Bouw- en Woningtoezicht de kantooruimte in de woning bekeken en opgemeten. Op de zitting heeft [appellant] desgevraagd bevestigd dat de situatie in die kantooruimte sindsdien niet is gewijzigd. De Afdeling stelt vast dat tijdens de latere controles geen werknemers en/of bedrijfsvoertuigen bij de woning zijn gesignaleerd, afgezien van één met een bedrijfsbus vertrekkende medewerker op 26 mei 2021. Gelet daarop heeft de ODMH tijdens die controles in redelijkheid kunnen afzien van het opnieuw controleren van de kantooruimte, nu er geen aanwijzingen waren dat zich daarbinnen werknemers van [partij A] bevonden. Daarbij neemt de Afdeling mede in aanmerking dat het gaat om een kantoor aan huis en dat tot het betreden daarvan

niet lichtvaardig moet worden overgegaan. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat uit de rapporten die van deze controles zijn gemaakt niet is gebleken dat sprake is van een overtreding. In zoverre slaagt het betoog niet.

3.7. In dit geval heeft [appellant] echter ook na de hangende bezwaar uitgevoerde controles foto's gemaakt en aan het college toegezonden. Hoewel deze foto's, zoals de rechtbank ook heeft geoordeeld, niet ondubbelzinnig aantonen dat sprake is van een overtreding, wekken zij, mede in het licht van de verklaring van een andere omwonende, op zijn minst de indruk dat werknemers van het bedrijf van [partij A] frequent, meerdere keren per week en soms per dag, op de [locatie 1] langskwamen. Ook blijkt uit die foto's dat er geregeld meerdere bedrijfsvoertuigen op straat tegenover de woning stonden geparkeerd. Deze indruk wordt ondersteund door de verklaring van [partij A], in eerste aanleg en op de zitting bij de Afdeling, dat werknemers geregeld overdag bij hem langskomen en dat in het verleden één van de werknemers dagelijks een bedrijfsbus kwam halen en weer terugbrengen. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college daarom niet kunnen volstaan met verwijzing naar de uitgevoerde controles, nu ook deze naar hun aard een momentopname betreffen, en had het college in de door [appellant] overgelegde foto's en verklaring aanleiding moeten zien voor nader onderzoek naar de aard en frequentie van de komst naar en aanwezigheid van de werknemers van [partij A] bij (het kantoor in) de woning. Zoals in 3.5 is overwogen staat het bestemmingsplan een bedrijfsactiviteit aan huis immers alleen toe als die activiteit een ruimtelijke uitstraling heeft die in overeenstemming is met de woonfunctie ter plaatse. De Afdeling merkt daarbij op dat twijfelachtig is in hoeverre aan die voorwaarde is voldaan bij meer dan incidentele bezoeken van werknemers, overdag en met bedrijfsvoertuigen zoals op de zitting is toegelicht. Dit betekent dat de beslissing op bezwaar onvoldoende zorgvuldig is voorbereid. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

JnB 2025, 884

Rechtbank Limburg, 24-07-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:7287](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Gulpen-Wittem, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. OVERTREDING. BESTEMMINGSPLAN. Afwijzing handhavingsverzoek vanwege vliegactiviteiten modelvliegsportvereniging. I.c. wordt geoordeeld dat geen sprake is van een overtreding van het bestemmingsplan en verweerder niet bevoegd is om op die grondslag handhavend op te treden. In dit geval is in artikel 3.1 van de planregels opgenomen dat “de voor 'Agrarisch' aangewezen gronden bestemd zijn voor (...)”. Gelet op een letterlijke uitleg leidt de rechtbank hieruit af dat alleen het gebruik van de *gronden* en dus niet (ook) het luchtruim onder deze planregel valt. Vast staat dat het stijgen en landen van de vliegtuigen alleen binnen de bestemming ‘Sport’ en niet binnen de bestemming ‘Agrarisch’ van het bestemmingsplan plaatsvindt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bodembescherming

JnB 2025, 885

MK ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4122](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Wet bodembescherming (Wbb) 38 lid 1, 39

BODEMBESCHERMING. TOETSINGSKADER WBB. TOEKOMSTIGE FUNCTIE. Weigering instemming met raamsaneringsplan 2022. Uit artikel 38, eerste lid, aanhef en onder a, samen met artikel 39, tweede lid, van de Wbb volgt dat het college aan het saneringsplan geen instemming kan onthouden als met de uitvoering van dit plan de bodem ten minste geschikt wordt gemaakt voor de functie die hij na sanering krijgt. Blijkens de Mvt bij dit artikel wordt bij het vaststellen van de functie rekening gehouden met de toekomstige functie. Wanneer op het moment van saneren bekend is dat er in de nabije toekomst een functie wordt beoogd voor de bodem die gevoeliger is dan het huidige gebruik, zal die toekomstige functie leidend zijn. Daarbij is het wel vereist dat die toekomstige functie voldoende concreet is. Verwijzing naar uitspraken ABRS 11-06-2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BD3597](#), 21-04-2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BM1785](#), en 29-09-2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN8561](#).

I.c. wordt geoordeeld dat de door het college naar voren gebrachte toekomstige plannen voor de locatie met het oog op de functie "algemeen gebruik" ten tijde van het bestreden besluit nog niet zodanig concreet waren dat het college met eventuele gevolgen daarvan in de besluitvorming redelijkerwijs rekening heeft kunnen houden. Motiveringsgebrek.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 886

MK Rechtbank Gelderland, 20-08-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:6977](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland (het college).

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. PAS-MELDER. BEMESTEN. VEEHOUDERIJ – BEWEIDEN – STALEMISSIES. Afwijzing handhavingsverzoek veehouderij vanwege overtreding Wnb. In deze zaak zijn zowel het bemesten, het beweiden als de stalemissies aan de orde. **BEGINSELPLICHT HANDHAVING. EVENREDIGHEID.** Verwijzing naar ABRS 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:678](#), ABRS 28-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:838](#), [ECLI:NL:RVS:2024:844](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:852](#). I.c. wordt geoordeeld dat het beroep gegrond is vanwege een motiveringsgebrek met betrekking tot het project "bemesten" en een motiveringsgebrek met betrekking tot het project "veehouderij" voor wat betreft het beweiden en de stalemissies. **FINALE GESCHILBESLECHTING.** Op dit moment is geen plaats voor finale geschillenbeslechting. Het college dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen zowel voor wat betreft het project "bemesten" als het project "veehouderij". Verwijzing naar ABRS 18-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4923](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:4909](#) en ABRS 28-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2404](#).

JnB 2025, 887

Rechtbank Noord-Holland 24-07-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:9629](#)

gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1 lid 1, lid 2, 3.20 lid 1, lid 4, 3.21 lid 3, 3.23 lid 1, 3.26 lid 1 aanhef en onder b

Besluit natuurbescherming (Bnb) 3.12 lid 1, lid 3 aanhef en onder e, 3.16 lid 1 aanhef en onder a

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. JACHTACTIVITEITEN. Afwijzing

handhavingsverzoek vanwege jachtactiviteiten. Volgens artikel 3.21, derde lid, van de Wnb is het verboden de jacht uit te oefenen met gebruikmaking van het geweer binnen de bij besluit van de gemeenteraad vastgestelde grenzen van de bebouwde kom, of in de onmiddellijk aan de bebouwde kom grenzende terreinen. Hetgeen ter beoordeling voorligt is de vraag of de percelen achter de achtertuin kunnen worden aangemerkt als onmiddellijk aan de bebouwde kom grenzende 'terreinen'. I.c. volgt de rechtbank het gerechtshof (verwijzing naar arrest van 04-06-2010, [ECLI:NL:GHLEE:2010:BM6944](#)) in zijn uitleg dat op basis van de concrete omstandigheden van het geval bepaald moet worden wat de onmiddellijk aan de bebouwde kom grenzende terreinen zijn. De rechtbank is van oordeel dat dit alle gronden zijn waar bij jagen met een geweer gevaar bestaat voor bewoners of bezoekers van de bebouwde kom. Verweerder moet in het licht hiervan nader onderzoeken of de door eisers genoemde percelen toch moeten worden aangemerkt als terreinen die onmiddellijk grenzen aan de bebouwde kom.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2025, 888

MK Rechtbank Gelderland, 27-08-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:7173](#).

Raad van bestuur van het Uvw.

Richtlijn 79/7/EEG van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid (Richtlijn) 4

Werkloosheidswet (WW) 17a lid 1 aanhef en onder a

WW. AFWIJZING WW-UITKERING. WEKENEIS. ZWANGERSCHAPS- OF BEVALLINGSGERELATEERDE AANDOENINGEN. DISCRIMINATIE NAAR GESLACHT. Artikel 17a, eerste lid, aanhef en onder a, van de WW moet bij de beoordeling van de WW-aanvraag van eiseres wegens strijd met artikel 4 van de Richtlijn buiten toepassing worden gelaten.

Gegrond beroep. Het Uvw dient een nieuw besluit op bezwaar te nemen.

11. De rechtbank ziet zich [...], gelet op de beroepsgronden van eiseres, gesteld voor de vraag of het bepaalde in artikel 17a, eerste lid, aanhef en onder a, van de WW in haar situatie buiten toepassing moet worden gelaten. De rechtbank antwoordt deze vraag bevestigend. Hieronder licht zij dat toe.

11.1. Van belang is of deze bepaling, voor zover toepassing daarvan tot gevolg heeft dat de vrouwelijke werknemer die arbeidsongeschikt is als gevolg van zwangerschap of bevalling gelijk wordt gesteld met andere arbeidsongeschikte werknemers en werkneemsters, in strijd is met artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn. [...]

11.3. Artikel 17a, eerste lid, aanhef en onder a, van de WW maakt voor wat betreft de toepassing daarvan geen onderscheid naar de oorzaak van de ongeschiktheid waardoor iemand geen arbeid heeft kunnen verrichten. Deze bepaling en in het verlengde daarvan de voorverlenging houdt echter, naar het oordeel van de rechtbank, ten onrechte geen rekening met arbeidsongeschiktheid van de vrouwelijke werknemer als gevolg van aan zwangerschap en bevalling gerelateerde aandoeningen. Ook houdt deze bepaling ten onrechte geen rekening met het feit dat de voorverlenging voor deze vrouwelijke werknemer onvoldoende soelaas kan bieden, in die zin dat zij ondanks deze voorverlenging niet voldoet aan de wekeneis. Daardoor is er, naar het oordeel van de rechtbank, bij deze voorwaarde om in aanmerking te komen voor een WW-uitkering sprake van een verboden (in)directe discriminatie naar geslacht.

11.4. Dat betekent dat het bepaalde in artikel 17a, eerste lid, aanhef en onder a, van de WW bij de beoordeling van de WW-aanvraag van eiseres wegens strijd met artikel 4 van de Richtlijn buiten toepassing moet worden gelaten. Dat heeft tot gevolg dat de weken in de periode van 27 december 2023 tot 18 maart 2024 waarin eiseres vanwege haar arbeidsongeschiktheid als gevolg van zwangerschap en bevalling niet heeft kunnen werken, moeten worden gelijkgesteld met gewerkte weken. Alleen langs deze weg worden in de situatie waarin eiseres verkeert de nadelige gevolgen voor haar als vrouw van het niet hebben kunnen werken als gevolg van zwangerschap of bevalling en daarmee de strijdigheid met het verbod van artikel 4 van de Richtlijn ongedaan gemaakt. Dat leidt tot de conclusie dat eiseres wel aan de wekeneis voldoet.

11.5. Het UWV had gelet op 11.3 en 11.4 de WW-aanvraag van eiseres niet af mogen wijzen, omdat zij niet aan de wekeneis zou voldoen.

De rechtbank heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht: ("UWV moet opnieuw beslissen over aanvraag WW-uitkering vrouw die ziek was door zwangerschapsklachten").

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Alcoholwet - Drank- en horecawet

Zie de samenvatting van de uitspraak ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4111](#) onder het kopje “Wabo” van deze Jnb, nummer 879.

[Naar inhoudsopgave](#)

APV

Zie de samenvatting van de uitspraak ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4123](#) onder het kopje Wabo van deze JnB, nummer 877.

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandigheden

JnB 2025, 889

MK ABRS, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3984](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet 22

Arbeidsomstandighedenbesluit 1.5b, 1.5e

Beleidsregel maatregelenbeleid certificering Arbeidsomstandighedenwet 1

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Voorwaardelijke intrekking aanwijzing van de Nederlandse Asbest Autoriteit als certificerende instelling. I.c. wordt geoordeeld dat sprake is van een overtreding als bedoeld in artikel 1.5e, tweede lid, onder b, van het Arbobesluit. Verder is er geen strijd met artikel 22 van de Arbowet. Het gaat bij deze voorwaarden niet om het geven van aanwijzingen in individuele gevallen, maar om het voorleggen van voorgenomen besluiten. Ook de toezichtsbevoegdheden in de Awb ontnemen de minister niet de bevoegdheid om in dit geval voorwaarden te verbinden aan de intrekking van de aanwijzing. De rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat de minister de voorwaarden mocht opleggen. Ongegrond hoger beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Minimumloon en minimumvakantiebijslag

JnB 2025, 890

MK ABRS, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4008](#)

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wml) 18b, 18pa

Arbeidstijdenwet 4:3

WML. BOETE. OVERTREDING. Boete van € 12.000,00. I.c. wordt geoordeeld dat niet is aangetoond dat appellant artikel 18b, tweede lid, van de Wml heeft overtreden. Niet in geschil is dat werknemer A en werknemer B de Nederlandse taal niet goed beheersen. Noch in de verklaringen van werknemer A en werknemer B noch in de boeterapporten staat vermeld of de Nederlandse Arbeidsinspectie wel of geen tolk heeft ingeschakeld tijdens de gehoren van werknemer A en werknemer B op 21 april 2018. De verklaringen van werknemer A en werknemer B bestaan uit formulieren die met de hand zijn ingevuld en waarop een aantal handgeschreven Nederlandse zinnen staan, waarvan er een paar zijn doorgehaald. Niet bekend is wie de formulieren heeft ingevuld en wie woorden uit de verklaringen heeft doorgehaald. Ook blijkt er nergens uit dat de opgestelde verklaringen aan werknemer A en werknemer B zijn voorgelezen. In de verklaringen van andere werknemers staat wel dat zij hun verklaring hebben doorgelezen of dat de verklaring aan hen is voorgelezen. Ook staat in de andere verklaringen of er wel of geen tolk is ingeschakeld. Onder deze omstandigheden bestaat grond voor zodanige twijfel aan de betrouwbaarheid van de verklaringen die in de boeterapporten zijn opgenomen dat deze niet aan de vaststelling van de overtreding ten grondslag kunnen worden gelegd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 891

MK ABRS, 13-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3870](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 11

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 onder i, 5.2 lid 1

WOO. WOB. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. Artikel 5.2, eerste lid, van de Woo biedt de minister geen ruimte om een advies aan de minister van zijn advocaat anders te beoordelen dan een advies aan hem dat niet door zijn advocaat is opgesteld. Dat i.c. de rechtbank heeft geconstateerd dat enige mate van subjectiviteit in paragraaf 3 niet is uitgesloten, doet aan het voorgaande evenmin af. Deze constatering is verenigbaar met artikel 5.2, eerste lid, waaruit volgt dat "onderdelen met een overwegend objectief karakter" geen persoonlijke beleidsopvattingen zijn. **GOED FUNCTIONEREN STAAT.** De minister had de toepasselijkheid van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo per zelfstandig documentonderdeel moeten beoordelen.

Uit de tekst van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo, of de geschiedenis van de totstandkoming ervan kan niet worden opgemaakt dat deze bepaling is bedoeld als categoriale weigeringsgrond voor adviezen van advocaten, ongeacht de inhoud

ervan. VERSCHONINGSRECHT. Het verschoningsrecht of het door de minister bedoelde algemene rechtsbeginsel is geen zelfstandige grond om openbaarmaking van onder de Woo vallende informatie te weigeren. Voor buitenwettelijke weigeringsgronden is in het systeem van de Woo geen plaats.

[...] 3.4. De Afdeling heeft kennisgenomen van het vertrouwelijk overgelegde document 104.

Paragraaf 3 ervan bestaat geheel uit een weergave van wetsbepalingen, een beschrijving van hun ontstaansgeschiedenis en een weergave van rechtspraak. De rechtbank heeft deze informatie terecht aangemerkt als feitelijke gegevens en objectieve factoren en daarom terecht geoordeeld dat paragraaf 3 geen persoonlijke beleidsopvattingen bevat. De Afdeling volgt de minister niet in zijn standpunt dat de informatie, omdat het gaat om het resultaat van een selectieproces, een opvatting van de opsteller weergeeft. De informatie houdt weliswaar verband met opvattingen die in andere paragrafen van het document voorkomen, maar dit maakt de informatie zelf nog niet een opvatting. Dat het document een advies aan de minister van zijn advocaat is, maakt dit niet anders. Artikel 5.2, eerste lid, van de Woo biedt de minister geen ruimte om zo'n advies anders te beoordelen dan een advies aan hem dat niet door zijn advocaat is opgesteld. Dat de rechtbank heeft geconstateerd dat enige mate van subjectiviteit in paragraaf 3 niet is uitgesloten, doet aan het voorgaande evenmin af. Deze constatering is verenigbaar met artikel 5.2, eerste lid, waaruit volgt dat "onderdelen met een overwegend objectief karakter" geen persoonlijke beleidsopvattingen zijn. Omdat in paragraaf 3 geen persoonlijke beleidsopvattingen staan, kan de hiervoor in 3.3 bedoelde verwevenheid zich in die paragraaf niet voordoen. Dat de Afdeling in de door de minister vermelde, onder de Wob gedane uitspraak van 14 mei 2014 over een advies van een advocaat aan een bestuursorgaan heeft geoordeeld dat, voor zover daarin objectieve gegevens zijn opgenomen, deze dermate nauw met de persoonlijke beleidsopvattingen zijn verweven dat het niet mogelijk is deze van elkaar te scheiden, maakt het voorgaande niet anders.

[...] 4.3. In zoverre is het betoog terecht naar voren gebracht, maar dit kan niet leiden tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. Het document bestaat immers niet geheel uit vertrouwelijke informatie over de procespositie van de Staat. Paragraaf 3 bevat bijvoorbeeld slechts een weergave van wetsbepalingen, een beschrijving van hun ontstaansgeschiedenis en een weergave van rechtspraak. Dergelijke informatie alleen geeft geen inzicht in de procespositie van de Staat. Openbaarmaking daarvan kan dus niet om die reden met toepassing van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo worden geweigerd. De minister had de toepasselijkheid van die bepaling per zelfstandig documentonderdeel moeten beoordelen.

[...] 8.2. Het verschoningsrecht of het door de minister bedoelde algemene rechtsbeginsel is geen zelfstandige grond om openbaarmaking van onder de Woo vallende informatie te weigeren. De wetgever heeft deze weigeringsgrond immers niet in de Woo opgenomen. Voor buitenwettelijke weigeringsgronden is in het systeem van de Woo geen plaats. Het door de minister vermelde arrest van de Hoge Raad geeft geen aanleiding voor een ander oordeel. Dit gaat niet over het openbaar maken van informatie op grond van de Wob of de Woo, maar over het geven van inzage in informatie in het kader van een onderzoek als bedoeld in artikel 2:345 van het Burgerlijk Wetboek. De minister heeft dus ten onrechte op grond van het verschoningsrecht openbaarmaking van het gehele document 104 geweigerd.

[...] 9.2. Uit de tekst van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo, of de geschiedenis van de totstandkoming ervan kan niet worden opgemaakt dat deze bepaling is bedoeld als categoriale weigeringsgrond voor adviezen van advocaten, ongeacht de inhoud ervan. De Afdeling heeft in de uitspraak van 3 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2699](#), overwogen dat de systematiek van de Woo in het algemeen een belangenafweging op documentniveau vergt, waarbij de term "voor zover" in de aanhef van artikel 5.1, tweede lid, van de Woo betekent dat binnen een document moet worden

beoordeeld in hoeverre de weigeringsgronden aan de orde zijn. Als die belangenafweging in tijden van crisis in abstracto wordt gemaakt, is dat niet in strijd met de systematiek van de Woo, zolang het bestuursorgaan kan motiveren dat voor alle documenten geldt dat openbaarmaking niet opweegt tegen het belang van het goed functioneren van het bestuursorgaan. Indien de complexiteit en gevoeligheid van een aangelegenheid dat vergt, kan het bestuursorgaan bij de in het tweede lid, aanhef en onder i, bedoelde afweging volstaan met de motivering van deze complexiteit en gevoeligheid, zonder in te gaan op de op de aangelegenheid betrekking hebbende documenten (Kamerstukken II, 2018/19, 35 112, nr. 3, blz. 23-24). Niet is gebleken dat ten tijde van het besluit van 17 juli 2023 sprake was van een situatie die een belangenafweging in abstracto rechtvaardigt. Het vertrouwelijke karakter van advisering door een advocaat in het algemeen is niet zo'n situatie. [...]

JnB 2025, 892

MK ABRS, 13-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3872](#)

Autoriteit Consument en Markt (hierna: de ACM).

Wet open overheid (Woo) 2.1, 5.5 lid 1

WOO. PUBLIEKE TAAK. Beslissing ACM op verzoek van vennootschappen om verstrekking op grond van artikel 5.5 van de Woo van informatie over publicaties en presentaties van medewerkers van de ACM over een bestuurlijke boetezaak tussen de ACM en de vennootschappen. Tussen partijen is niet in geschil dat documenten die zien op de interne afstemming van de publicaties binnen de ACM verband houden met de publieke taak van de ACM en daarmee onder het bereik van de Woo vallen. De rechtbank heeft evenwel terecht geoordeeld dat de publicaties zelf niet naar hun aard verband houden met de publieke taak van de ACM.

[...] 2.2. Tussen partijen is niet in geschil dat documenten die zien op de interne afstemming van de publicaties binnen de ACM verband houden met de publieke taak van de ACM en daarmee onder het bereik van de Woo vallen. De rechtbank heeft evenwel terecht geoordeeld dat de publicaties zelf niet naar hun aard verband houden met de publieke taak van de ACM. De publicaties zijn wetenschappelijk en persoonlijk van aard en zijn bestemd voor een wetenschappelijk geïnteresseerd publiek buiten de ACM. Verder is niet gebleken dat de publicaties namens de ACM zijn gedaan. In voetnoten bij de publicaties is vermeld dat de auteurs werkzaam zijn bij de ACM. Daarbij is ook aangegeven dat artikelen 'in a personal capacity' respectievelijk 'in a private capacity' zijn geschreven. Het is niet een publieke taak van de ACM om dergelijke publicaties te verzorgen of te bevorderen. De ACM heeft ook niet gepretendeerd dat zij dit als haar publieke taak ziet. De publicaties kunnen gelet hierop ook niet worden gezien als publieksvoorlichting vanuit de ACM. Dat de inhoud van de publicaties te maken heeft met de toezichttaak van de ACM, het merendeel van de auteurs als ACM-medewerkers betrokken was bij de boetezaak tegen de vennootschappen, andere ACM-medewerkers bij de publicaties betrokken waren, mogelijk vertrouwelijke informatie in strijd met de geheimhoudingsplicht is gedeeld met externen, de publicaties mogelijk niet onder de regels voor nevenwerkzaamheden vallen en de publicaties kunnen leiden tot de ontwikkeling van beleid over publiceren door ACM-medewerkers, maakt de wetenschappelijke en persoonlijke aard van de publicaties niet anders. In het verlengde hiervan heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de met de publicaties verband houdende e-mailberichten van en aan de auteurs, anders dan de berichten die zien op de afstemming over de publicaties binnen de ACM, naar hun aard geen verband houden met de publieke taak van de ACM. Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2025, 893

MK Rechtbank Gelderland, 14-08-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:6777](#)

college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5

Wet open overheid (Woo) 4.1

WOO. VERZOEK. I.c. wordt geoordeeld dat het college het Woo-verzoek ten onrechte buiten behandeling heeft gesteld. Het college heeft namelijk ten onrechte verplicht dat bij het elektronisch indienen van een Woo-verzoek gebruik moet worden gemaakt van DigiD en het webformulier niet ingediend kan worden zonder een aantal voorvragen te beantwoorden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare manifestaties

JnB 2025, 894

MK ABRS, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3968](#)

burgemeester van Utrecht, appellant.

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 5

WOM. VOORSCHRIFTEN. DEMONSTRATIE. Verbinden van voorschriften aan voorgenomen demonstratie bij abortuskliniek. Coronaperiode. I.c. wordt met de rechtbank geoordeeld dat de burgemeester niet goed heeft gemotiveerd waarom het ter bescherming van de verkeersveiligheid en volksgezondheid nodig is dat de demonstratie op de laad- en loszone plaatsvindt. Ten aanzien van het nieuwe besluit van 16-12-2024 waarbij het bezwaar van de vereniging opnieuw ongegrond is verklaard, wordt geoordeeld dat burgemeester onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de demonstratie op de laad- en loszone moet plaatsvinden om wanordelijkheden te voorkomen. Hoewel de Afdeling begrijpt dat de demonstratie ook in de vorm die de vereniging voor ogen heeft mogelijk kwetsend kan zijn voor bezoekers van de kliniek, is dit onvoldoende voor het oordeel dat hier sprake is van vrees voor wanordelijkheden als bedoeld in artikel 2 van de Wom.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2025, 895

MK Rechtbank Amsterdam, 15-08-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:6170](#)

Dienst Toeslagen, verweerder.

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 6.1 lid 1, 9.1

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. KINDEROPVANGTOESLAG. AANVRAAG.

HARDHEIDSCLAUSULE. Afwijzing aanvraag herbeoordeling kinderopvangtoeslag omdat de aanvraag te laat is ingediend. I.c. wordt geoordeeld dat eiseres aannemelijk heeft gemaakt dat er geldige redenen zijn voor haar te late aanmelding als gedupeerde van de kinderopvangtoeslagaffaire. Strikte toepassing van de aanmeldtermijn leidt in het geval van eiseres tot onbillijkheid van overwegende aard. De rechtbank acht het onbillijk om eiseres de gevolgen te laten dragen van het feit dat er geen aanvraag is ingediend door de bewindvoerder. Verweerder had de hardheidsclausule moeten toepassen om van de uiterlijke aanvraagdatum van 1 januari 2024 af te wijken.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBAMS:2025:6171](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2025, 896

Voorzieningenrechter ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4053](#) (niet gepubliceerd op rechtspraak.nl).

college van burgemeester en wethouders van Leiden.

Wegenverkeerswet 1994

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. BELANGHEBBENDE. Niet-

ontvankelijkverklaring door rechtbank van beroep appellanten tegen verkeersbesluit, omdat zij daarbij geen belanghebbenden zijn. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het belang van appellanten zich in onvoldoende mate onderscheidt van dat van andere weggebruikers. Appellanten als omwonenden ondervinden geen feitelijke gevolgen van enige betekenis van de verkeersbesluiten.

Er bestaat geen aanleiding deze zaak te beschouwen als een omgevingsrechtelijke zaak als bedoeld in de uitspraak van 14-04-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#). Het wordt niet uitgesloten geacht dat een besluit op grond van de Wegenverkeerswet onder omstandigheden een omgevingsrechtelijk besluit kan zijn. In dit geval kan het verkeersbesluit echter niet als een omgevingsrechtelijk besluit worden aangemerkt, omdat niet aannemelijk is dat het besluit aanzienlijke gevolgen heeft voor het milieu. Verwijzing naar ABRS 13-07-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1981](#).

[...] 4.1. Een verkeersbesluit wijzigt de verkeerssituatie. Eigenaren of gebruikers van woningen of bedrijven die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervinden van de gewijzigde verkeerssituatie, zijn in beginsel belanghebbende bij dat besluit. Daarbij geldt dat de feitelijke gevolgen van enige betekenis moeten zijn. Om te bepalen of er gevolgen van enige betekenis zijn, kijkt de Afdeling naar de aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen. Degene die zijn of haar belang ontleent aan het

gebruik van de weg, is slechts belanghebbende bij een verkeersbesluit als hij of zij een bijzonder, individueel belang heeft bij dat besluit, en dat belang zich in voldoende mate onderscheidt van dat van andere weggebruikers.

4.2. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het belang van [appellanten] zich in onvoldoende mate onderscheidt van dat van andere weggebruikers. Dat zij als gevolg van het verkeersbesluit een langere reistijd hebben maakt hen geen belanghebbenden, omdat zij zich daarmee niet onderscheiden van andere weggebruikers, die ook met extra reistijd worden geconfronteerd. De voorzieningenrechter is daarnaast van oordeel dat [appellanten] als omwonenden geen feitelijke gevolgen van enige betekenis van de verkeersbesluiten ondervinden. [appellanten] hebben niet aannemelijk gemaakt dat het verkeersbesluit feitelijke gevolgen heeft voor de luchtkwaliteit nabij hun woning. Daarnaast hebben zij niet aannemelijk gemaakt dat de hulpdiensten hen door het verkeersbesluit minder snel kunnen bereiken. Het college heeft op de zitting uitgelegd dat de autoknips zo worden aangelegd dat de hulpdiensten deze kunnen passeren. De voorzieningenrechter heeft geen aanleiding aan deze uitleg te twijfelen. Voor zover dit geen soelaas zou bieden, bijvoorbeeld in het op de zitting genoemde voorbeeld van een huisarts, maakt de langere reisafstand die naar de woning van [appellanten] moet worden afgelegd, niet dat toch sprake is van een feitelijk gevolg van enige betekenis. Ook het verder weg moeten parkeren van de tweede auto is als feitelijk gevolg niet van enige betekenis.

4.3. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank [appellanten] terecht niet als belanghebbenden bij het verkeersbesluit aangemerkt.

Het betoog faalt in zoverre.

4.4. Met de verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 27 mei 2025 kunnen [appellanten] niet bereiken dat zij desondanks ontvankelijk waren in hun beroep bij de rechtbank. Zoals de Afdeling heeft geoordeeld in de uitspraak van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#), kunnen niet-belanghebbenden beroep instellen tegen omgevingsrechtelijke besluiten die zijn voorbereid met afdeling 3.4 van de Awb, mits zij een zienswijze over het ontwerpbesluit naar voren hebben gebracht of ingeval hen niet kan worden verweten dat zij dit hebben nagelaten. Er bestaat geen aanleiding deze zaak te beschouwen als een omgevingsrechtelijke zaak als bedoeld in de hiervoor genoemde uitspraak van 14 april 2021. In die uitspraak is de Wegenverkeerswet niet opgenomen in de opsomming van wetten die de Afdeling als omgevingsrechtelijk beschouwt. De voorzieningenrechter acht het niet uitgesloten dat een besluit op grond van de Wegenverkeerswet onder omstandigheden een omgevingsrechtelijk besluit kan zijn. In dit geval kan het verkeersbesluit echter niet als een omgevingsrechtelijk besluit worden aangemerkt, omdat niet aannemelijk is dat het besluit aanzienlijke gevolgen heeft voor het milieu (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1981](#)).

Het betoog faalt in zoverre eveneens. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2025, 897

ABRS, 13-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3853](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (voorheen: de minister voor Rechtsbescherming).

Beleidsregels VOG-NP-RP 2024

VOG. AANVRAAG. SUBJECTIEVE CRITERIUM. Afwijzing aanvraag VOG functie begeleider gehandicaptenzorg. I.c. wordt geoordeeld dat de staatssecretaris in zijn besluit niet uitdrukkelijk heeft meegewogen dat appellant een first-offender is, terwijl uit paragraaf 3.1.4.1 van de Beleidsregels VOG-NP-RP 2024 volgt dat de hoeveelheid antecedenten juist één van de omstandigheden van het geval is die altijd bij de beoordeling van het subjectieve criterium wordt betrokken. Ook heeft de staatssecretaris niet toegelicht hoe de jonge leeftijd van appellant en de omstandigheden waaronder het strafbare feit is gepleegd, zijn meegewogen. Daar komt bij dat de staatssecretaris het gegeven dat de reclassering, mede omdat appellant een first-offender is, slechts een beperkt advies heeft kunnen uitbrengen niet zonder nadere toelichting ten nadele van appellant heeft mogen laten meewegen. Verder heeft de staatssecretaris in zijn besluit in het kader van de evenredigheidsbeoordeling onvoldoende aandacht gehad voor het feit dat de werkgever van appellant het risico op medicatiemisbruik als laag inschat en appellant omschrijft als een ‘goede werknemer die altijd betrouwbaar is en zijn werk met passie doet’. Gelet op dit samenstel van alle omstandigheden van het geval is de rechtbank ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de minister voldoende heeft gemotiveerd waarom aan appellant geen VOG wordt verstrekt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 898

MK ABRS, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3899](#)

minister van Asiel en Migratie.

IVRK 3 lid 1, 12

EU Handvest 24 lid 1 lid 2

Richtlijn 2013/32/EU 14 lid 1

ASIEL. Geen absolute verplichting voor de minister om begeleide minderjarige vreemdelingen zonder zelfstandig asielmotief die in staat zijn hun mening te vormen in alle gevallen rechtstreeks te horen over hun asielaanvraag.

De Afdeling komt tot het oordeel dat de werkwijze van de minister niet in overeenstemming is met artikel 24, tweede lid, van het EU Handvest, gelezen in samenhang met artikel 3, eerste lid, en artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag. De Afdeling wijst erop dat het in de gelegenheid stellen om te worden gehoord niet noodzakelijkerwijs ziet op fysiek horen. Omdat de minister in haar beleid voor kinderen tussen de twaalf en vijftien jaar heeft opgenomen dat een begeleide minderjarige vreemdeling zonder zelfstandig asielmotief haar kan verzoeken om een rechtstreeks gehoor, moet ook voldoende gewaarborgd zijn dat die vreemdeling daarover is geïnformeerd. De minister moet deze minderjarigen na een daartoe strekkend verzoek in beginsel ook rechtstreeks horen. Als zij daarvan afziet, in het belang van het kind, moet zij dit motiveren met een op het concrete geval toegespitste beoordeling. De minister moet haar werkwijze aanpassen met inachtneming van deze uitspraak.

JnB 2025, 899

MK ABRS, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3900](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 3 lid 1, 5 lid 1, 6 lid 1 lid 3, 17 lid 1, 20 lid 3

IVRK 3 lid 1, 12

EU Handvest 24 lid 1 lid 2, 51 lid 1

Richtlijn 2013/32/EU 14 lid 1

ASIEL. DUBLIN. De Afdeling komt in deze uitspraak tot het oordeel dat uit artikel 24 van het EU Handvest, gelezen in samenhang met artikel 3 en artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, geen absolute verplichting voor de minister volgt om begeleide minderjarige vreemdelingen die in staat zijn hun mening te vormen, binnen de Dublinprocedure in alle gevallen rechtstreeks te horen. Uit deze bepalingen volgt voor haar wel een verplichting om passende maatregelen te nemen om deze categorie vreemdelingen in de gelegenheid te stellen hun mening vrijelijk te uiten. De minister heeft haar werkwijze bij de behandeling van Dublinzaken waarbij kinderen zijn betrokken, neergelegd in Informatiebericht 2022/77 (hierna: IB 2022/77). De minister heeft in reactie op de door de Afdeling gestelde vragen toegelicht dat haar werkwijze in Dublinzaken aansluit op haar werkwijze voor begeleide minderjarige vreemdelingen die een inhoudelijke asielpprocedure in Nederland doorlopen en zij verwijst hierbij naar paragraaf C1/2.11 van de Vc 2000. De Afdeling oordeelt dat deze werkwijze op

onderdelen niet in overeenstemming is met de eisen die het EU Handvest en het Kinderrechtenverdrag daaraan stellen.

Verder overweegt de Afdeling in deze uitspraak dat op grond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 6, eerste lid, van de Dublinverordening, de belangen van de kinderen een eerste overweging moeten vormen. Maar het is uiteindelijk, gelet op het discretionaire karakter van artikel 17 van de Dublinverordening, aan de minister hoe zij van de in dit artikel neergelegde bevoegdheid gebruik maakt en hoe zij het belang van het kind meeweegt in het besluit om al dan niet gebruik te maken van haar bevoegdheid om het asielverzoek zelf te behandelen.

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Uitspraken over het horen van minderjarigen in asiel- en Dublinprocedures") uitgebracht.

JnB 2025, 900

MK ABRS, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3801](#)

minister van Asiel en Migratie.

EU Handvest 24 lid 2

ASIEL. Deze uitspraak gaat over de leeftijdsschouwen die de AVIM en de IND uitvoeren als een asielzoeker stelt dat hij minderjarig is en daarbij geen authentieke identiteitsdocumenten ter onderbouwing van zijn leeftijd overlegt. De Afdeling is van oordeel dat de manier waarop de schouwers worden opgeleid, bijdraagt aan hun deskundigheid en dat het proces van de leeftijdsschouw zorgvuldig is. Daarbij is van belang dat schouwers hun bevindingen zorgvuldig in een verslag vastleggen en dat de conclusies die zij nemen inzichtelijk en concludent zijn. Als een van de leeftijdsschouwen niet inzichtelijk en concludent is, dan is de leeftijdsschouw in die zaak geen bruikbaar middel om uitspraken te doen over de vraag of al dan niet getwijfeld moet worden aan de verklaring van een vreemdeling dat hij minderjarig is. De minister moet in dat geval uitgaan van de presumptie (het vermoeden) van minderjarigheid en het is aan haar om dat te ontzenuwen.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Minister van Asiel en Migratie mag leeftijdsschouw blijven gebruiken") uitgebracht.

JnB 2025, 901

MK ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4046](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verdrag betreffende de status van vluchtelingen 1, 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 1, 4

Richtlijn 2011/95/EU 17, 19

Richtlijn 2008/115/EG 5, 6, 9, 14

Vw 2000 10, 28, 29, 45, 62

Vb 2000 3.6b, 3.48, 3.51, 3.58

ASIEL. Deze verwijzingsuitspraak gaat in de eerste plaats over de vraag of het Unierecht, gelezen in samenhang met de uitleg daarvan in de arresten van het Hof van 6 juli 2023, AA, [ECLI:EU:C:2023:540](#), en 17 oktober 2024, Ararat, [ECLI:EU:C:2024:892](#), zo moet worden uitgelegd dat dit zich ertegen verzet dat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd indien

daarin onmiddellijk de verwijdering voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld vanwege het risico op schending van het beginsel van non-refoulement. Daarnaast gaat deze verwijzingsuitspraak over de vraag of een nationale wettelijke regeling waarbij illegaal in Nederland verblijvende derdelanders die, wegens een risico op schending van het non-refoulementbeginsel in het land van herkomst, voor onbepaalde tijd niet kunnen worden verwijderd en geen verblijfsrecht krijgen, en gedurende een periode van minstens tien jaar alleen bij wijze van uitzondering aanspraak kunnen maken op elementaire voorzieningen, verenigbaar is met de Terugkeerrichtlijn.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

1. Moet artikel 6 van richtlijn 2008/115/EG, gelezen in samenhang met artikelen 3, 5, 8 en 9, eerste lid, aanhef en onder a, van richtlijn 2008/115/EG, en gelezen in samenhang met de artikelen 17 en 19, tweede en derde lid, aanhef en onder a, van richtlijn 2011/95/EU, aldus worden uitgelegd dat de lidstaat, behoudens de in artikel 6, tweede tot en met vijfde lid, van richtlijn 2008/115/EG genoemde uitzonderingen, verplicht is om jegens een derdelander die illegaal op zijn grondgebied verblijft en die is uitgesloten van subsidiaire bescherming, een terugkeerbesluit uit te vaardigen? En geldt daarbij de verplichting om gelijktijdig met het nemen van een terugkeerbesluit, schriftelijk te bevestigen dat de verwijdering van die derdelander wordt uitgesteld, indien deze in strijd is met het beginsel van non-refoulement (prejudiciële vraag van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, van 12 maart 2025, bij het Hof ingeschreven onder zaak C-202/25)?
2. Moeten de artikelen 1, 4 en 7 van het EU Handvest, en de artikelen 5, 6, 9 en 14 van richtlijn 2008/115/EG, gelezen in samenhang met de uitleg van die bepalingen in de arresten AA, ECLI:EU:C:2023:540, en Ararat, ECLI:EU:C:2024:892, aldus worden uitgelegd dat deze zich ertegen verzetten dat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd indien daarin onmiddellijk de verwijdering voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld vanwege het risico op schending van het non-refoulementbeginsel?
3. Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, wenst de Afdeling van het Hof te vernemen of de artikelen 5, 9 en 14 van richtlijn 2008/115/EG aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling waarbij illegaal in Nederland verblijvende personen, die vanwege een risico op schending van het non-refoulementbeginsel in het land van herkomst voor onbepaalde tijd niet kunnen worden verwijderd en ook geen verblijfsrecht krijgen in Nederland, gedurende een periode van minstens tien jaar uitsluitend aanspraak kunnen maken op onderwijs, medisch noodzakelijke zorg of rechtsbijstand, terwijl onzeker is of zij na die periode wel in aanmerking komen voor een verblijfsrecht?

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) (“Prejudiciële vragen over nemen terugkeerbesluit en non-refoulement”) uitgebracht.

JnB 2025, 902

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 12-08-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:15014](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30 lid 1

ASIEL. Dublin. Polen. Gelet op recente ontwikkelingen in Polen kan de minister niet zonder meer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De minister moet nader onderzoek doen naar de situatie in Polen en de specifieke situatie van eiser.

5.3. In beginsel mag de minister ten aanzien van Polen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Dit beginsel betekent dat lidstaten erop mogen vertrouwen dat de andere lidstaten de vreemdeling in overeenstemming met het EVRM, het Vluchtelingenverdrag en het Unierecht zullen behandelen. Dit vermoeden is weerlegbaar. Het is dan aan eiser om aannemelijk te maken dat in zijn geval niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

5.4. De rechtbank is van oordeel dat eiser daarin is geslaagd. De nieuwe wetgeving in Polen en de uitspraken van de Poolse premier op 21 maart 2025 bevatten relevante en objectieve informatie dat Polen zich mogelijk niet meer zal houden aan de Dublinverordening. De wetwijziging schort het recht om een asielaanvraag in te dienen tijdelijk op en ziet specifiek op asielzoekers die Polen via de grens met Belarus zijn binnengekomen. Niet in geschil is dat eiser Polen via Belarus is binnengekomen. Het standpunt van de minister dat de gewijzigde wetgeving niet op Dublinclaimanten (en dus ook niet op de Dublinclaimanten die oorspronkelijk Polen zijn ingereisd via Belarus) van toepassing is, is niet nader onderbouwd met objectieve informatie en volgt ook niet zonder meer uit de op dit moment beschikbare informatie, terwijl uit die informatie wel zou kunnen volgen dat het ziet op alle asielzoekers die Polen via Belarus zijn binnengekomen. Inderdaad ligt er een claimakkoord waarin de Poolse autoriteiten aangeven dat zij de asielaanvraag van eiser in behandeling zullen nemen, maar dit claimakkoord is van 19 november 2024 en is dus ruim voor de wetwijziging gegeven. Volgens de minister gaat Polen nog steeds akkoord met claimverzoeken en vinden er ook overdrachten plaats. Afgezien van het feit dat deze stelling door de minister niet is onderbouwd, is het de rechtbank ook niet duidelijk of deze claimakkoorden en overdrachten ook zien op Dublinclaimanten die net als eiser via Belarus de grens met Polen zijn overgestoken.

5.5. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de minister in de situatie van eiser niet zonder nader onderzoek of nadere garanties van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Polen kan uitgaan. Gelet hierop zal de rechtbank het bestreden besluit vernietigen en de minister opdragen om, alvorens tot een nieuw besluit te komen, nader onderzoek te doen naar de situatie in Polen en de situatie van eiser, een Dublinclaimant die Polen eerder illegaal via Belarus is ingereisd. Daarbij moet de minister rekening houden met de informatie die door eiser is verstrekt en meewerken aan de vaststelling van de feiten door te beoordelen of het gestelde risico reëel is, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten. Verder moet de minister daarbij ook op eigen initiatief rekening houden met relevante informatie waarvan de lidstaat niet onkundig kan zijn met betrekking tot mogelijke structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen.

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2025, 903

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 23-07-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:14447](#)

minister van Asiel en Migratie.

EVRM 6, 8

MVV. Tussenuitspraak over mvv voor verblijfsdoel 'familie- en gezinsleven'. Volgens de Afdeling moet de rechtbank het standpunt van de minister dat er geen beschermenswaardig familieleven is tussen de volwassen familieleden, enigszins terughoudend toetsen. De rechtbank ziet dit anders. Naar het oordeel van de rechtbank moet de nationale rechter het standpunt van de minister over de vraag of er sprake is van beschermenswaardig familieleven – ook als het gaat om familieleven tussen volwassenen – vol toetsen. De eerste reden hiervoor is dat het EHRM zelf vol toetst of sprake is van familieleven. Dit is een vraag van feitelijke aard die het EHRM beantwoordt door te beoordelen of er daadwerkelijk sprake is van hechte persoonlijke banden. Nu het EHRM zelf de vraag of sprake is van familieleven vol toetst, dient de nationale rechter ook een volle toets toe te passen. De tweede reden voor een volle toets leidt de rechtbank af uit de jurisprudentie van het EHRM over artikel 6 van het EVRM. Artikel 6 van het EVRM eist dat een beslissing van een bestuursorgaan kan worden aangevochten bij een gerecht dat volle rechtsmacht heeft ten aanzien van feiten en recht. Volle rechtsmacht betekent onder andere dat dit gerecht onafhankelijk de feiten kan vaststellen waarover partijen twisten. De vraag of sprake is van familieleven is, zoals de rechtbank hierboven heeft toegelicht, een vraag van feitelijke aard. Als partijen daarover twisten, moet de rechtbank uiteindelijk onafhankelijk de knoop kunnen doorhakken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2025, 904

MK ABRS, 27-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4130](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 14 lid 1

REGULIER. De minister van Asiel en Migratie heeft nog altijd de discretionaire bevoegdheid om een verblijfsvergunning te verlenen.

Samenvatting

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of de zogeheten discretionaire bevoegdheid van artikel 14, eerste lid, van de Vw 2000 met een wijziging van het Vb 2000 uit 2019 is ingeperkt. Op grond van die bepaling is de minister bevoegd om ambtshalve en op aanvraag gebruik te maken van haar discretionaire bevoegdheid om een verblijfsvergunning te verlenen onder een andere beperking dan genoemd in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000. Die bevoegdheid was verder uitgewerkt in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 (oud). De Afdeling is van oordeel dat de discretionaire bevoegdheid niet is ingeperkt met een wijziging van het Vb 2000 uit 2019 en legt dat in deze uitspraak uit. [...]

Is de discretionaire bevoegdheid ingeperkt met de wijziging van het Vb 2000?

9. Het betoog van appellant slaagt. Op grond van artikel 14, eerste lid, van de Vw 2000, is de minister bevoegd om op aanvraag en ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te

willigen dan wel te verlenen. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling volgt dat de minister aan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd altijd een beperking moet verbinden, maar dat dit onverlet laat dat de minister een discretionaire bevoegdheid heeft om een vergunning te verlenen onder een andere beperking dan in het Vb 2000 genoemd (Kamerstukken II 1999/00, 26 732, nr. 7, p. 104). Daaruit volgt dat de beperkingen waaronder een vergunning moet worden verleend, opgenomen worden in het Vreemdelingenbesluit en dat de opsomming daarvan niet limitatief zal worden, zodat een bevoegdheid om voor een ander doel of onder een andere beperking een reguliere verblijfsvergunning te verlenen in de praktijk niet wordt gemist (Kamerstukken II 1999/00, 26 732, nr. 14, p. 5). Zoals appellant terecht betoogt, is in de Vw 2000 geen bepaling opgenomen waaruit volgt dat het de minister niet is toegestaan om in bepaalde gevallen haar bevoegdheid van artikel 14, eerste lid, van de Vw 2000 uit te oefenen en staat daarin evenmin een bepaling over inperking van die bevoegdheid bij lagere regelgeving. Dat met de wijziging van het Vb 2000 de discretionaire bevoegdheid, die blijkens de nota van toelichting gemandateerd is aan de hoofddirecteur van de IND, zie ook het informatiebericht 2019/81, alleen nog maar ambtshalve door de hoofddirecteur van de IND en alleen bij een eerste in Nederland ingediende aanvraag kan worden uitgeoefend, vindt geen grondslag in de wet in formele zin, de Vw 2000. Het Nederlandse staatsrecht staat niet toe dat een minister een bij wet toegekende bevoegdheid afstaat aan een ambtenaar zonder die bevoegdheid nog zelf te kunnen uitoefenen, tenzij de wet in formele zin daarvoor een uitdrukkelijke grondslag biedt.

9.1. De verwijzing van de minister naar de uitspraak van de Afdeling van 19 november 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AR7708](#), onder 2.2.2, baat haar niet. Dat het begrip "klemmende redenen van humanitaire aard" in artikel 13 van de Vw 2000 geen beperking is, maar een algemene grondslag, betekent niet dat de minister na de wijziging in het Vb 2000 geen gebruik meer kan maken van haar discretionaire bevoegdheid. Met de wijziging van het Vb 2000 is de discretionaire bevoegdheid van de minister niet veranderd. Deze bevoegdheid bestaat op grond van artikel 14, eerste lid, van de Vw 2000 onverkort. Ook het betoog van de minister dat artikel 14, derde lid, van de Vw 2000 de regelgever de bevoegdheid geeft om de discretionaire bevoegdheid in te perken, slaagt niet. Uit de onder 9 aangehaalde Kamerstukken volgt immers niet dat de wetgever heeft beoogd om met deze bepaling een bevoegdheid te creëren om de discretionaire bevoegdheid bij lagere regelgeving in te kunnen perken. De regels die bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen worden gesteld, slaan op de voorschriften en de beperkingen van de te verlenen verblijfsvergunning en niet op de discretionaire bevoegdheid zelf. Ook uit de geschiedenis van de totstandkoming van de aanvulling van het derde lid van artikel 14 van de Vw 2000, volgt niet dat de formele wetgever heeft beoogd om een bevoegdheid te creëren om de discretionaire bevoegdheid bij lagere regelgeving in te kunnen perken (Kamerstukken II 2008/09, 32 052, nr. 3, p. 80).

9.2. Dit betekent dat de discretionaire bevoegdheid niet is ingeperkt met de wijziging van het Vb 2000. De bevoegdheid is niet ontleend aan bepalingen in het Vb 2000, maar aan artikel 14, eerste lid, van de Vw 2000. De minister kan dus nog steeds gebruikmaken van haar discretionaire bevoegdheid om een verblijfsvergunning regulier te verlenen onder een andere beperking dan genoemd in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 of aan andere dan bij ministeriële regeling aangewezen categorieën vreemdelingen genoemd in het vierde lid van dat artikel. Dat kan zij ook bij een opvolgende aanvraag en dus niet alleen tot het moment waarop het besluit op een eerste in Nederland ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning onherroepelijk is geworden. Hoewel uit de nota van toelichting van de invoering van artikel 3.6ba van het Vb 2000 valt af te leiden dat de bedoeling van de regelgever is dat de discretionaire bevoegdheid niet meer bestaat bij opvolgende

aanvragen, is artikel 3.6ba van het Vb 2000 niet in strijd met artikel 14 van de Vw 2000. De minister kan immers bij een eerste in Nederland ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning van haar discretionaire bevoegdheid gebruikmaken. De minister kan echter ook daarna nog steeds van haar discretionaire bevoegdheid gebruikmaken. De minister heeft zich in haar besluitvorming ten onrechte op het standpunt gesteld dat zij geen bevoegdheid meer heeft om te beoordelen of appellant in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op humanitaire gronden wegens de door appellant gestelde schrijnende omstandigheden. De rechtbank is ten onrechte niet tot dat oordeel gekomen. De grief slaagt.

10. Het gevolg van deze uitspraak is dat de minister dus nog steeds van haar discretionaire bevoegdheid gebruik kan maken. Bij aanvragen van vreemdelingen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het verblijfsdoel 'humanitair niet-tijdelijk' wegens gestelde schrijnende omstandigheden moet de minister tot inhoudelijke beoordeling overgaan. Indien volgens haar een vreemdeling niet in aanmerking komt voor een dergelijke verblijfsvergunning moet zij dat deugdelijk motiveren.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Minister beschikt nog altijd over de discretionaire bevoegdheid") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)